

тъ време на време къмъ игривитѣ животни, по-бързо да еглятъ.

Отиваха къмъ ловджийския домъ на Асѣновци въ Света гора. Тамъ бѣха поканени всички видни търновски моми на Дай-Лада. Мария и Белослава бързаха да отидатъ по-напредъ, за да посрещнатъ гостенкитѣ, да приготвятъ котлето и овеса и да нагледатъ трапезата.

Бѣше единъ отъ първитѣ часове на утринята и всички околни върхове бѣха закрити съ синкавомлѣчна мъгла. Само високо надъ тѣхъ ясното небе зъзніше въ хладната тръпка на ранния часъ. Подиръ шейната на царкинята тичаха, съ изплезени червени езици, двата ѝ любими загара. Задъ капрата седѣха кочияшътъ и ваетътъ Ожие. Съ изтръпнало сърдце, тѣ следѣха лудото каране на Мария, готови всѣки мигъ да изхвъркнатъ отъ преобърнатата шейна.

— По-полека, Маро ... — глухо извика Белослава и улови ржката на другарката си.

Царкинята се усмихна. Дива радост избликна въ свѣтлитѣ ѝ очи. Тя се понавдигна, шибна конетѣ съ високо издигната ржка и подкара още по-буино, опиянена отъ ледения вѣтъръ, който брулѣше зачервеното ѝ лице. Шейната полетѣ като стрела. Белослава се сгуши цѣла до рамото на Мария и остана така, замръзнала въ нѣма уплаха.

Гората идѣше съ чудна бързина насреща имъ, издѣлана отъ мраморъ и кристалъ, накитена съ ледени висулки, трепнали въ пѣстри отражения ... Загаритѣ подушиха близостта на малкия зименъ палатъ — съграденъ отъ камъкъ и дърво — и почнаха радостно да лаятъ. Шейната направи широкъ завой и спрѣ, посрещната отъ притеклитѣ се прислужници.

Мария скочи първа на земята. Дебелиятъ ѝ кожухъ, сгнатъ въ кръста, но разперенъ като камбана къмъ конетѣ, стигаше почти до земята, така, че едва се подаваше края на червенитѣ ѝ ботушки. Тя напълни бузитѣ си съ въздухъ и духна, за да види колко е студено, като удряше въ сжщото време съ камшика по ботушитѣ си. Следъ